

GYVENIMO ŽODIS

2006 gruodis

“Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją tavyje, kurio širdis yra vieškelyje į Ziono kalną” (Ps 84,6).

Poetas, parašęs giesmę, iš kurios yra paimtas šio mėnesio gyvenimo žodis, buvo atlikęs maldingą kelionę į Jeruzalės šventyklą. Būtų mielai pasilikęs, kaip kregždės, kurios susikrovė ten lizdus, tačiau turėjo sugrįžti į savo žemę. Su ilgesiu prisimena “malonias Viešpaties padangtes”, kuriose patyrė Dievo buvimą. Tad nutaria sugrįžti ir dar kartą leidžiasi į kelionę Jeruzalės link. Tai bus “šventoji kelionė”, vėl nuvedanti jį prie Dievo artumo. Kaip ir visose kultūrose bei religijose - kelionė tampa gyvenimo simboliu.

“Šventoji kelionė” simbolizuoja mūsų keliavimą link Dievo. Savo kelionės tikslo neturėtume vadinti “mirtimi”, bet “susitikimu”, nes susitikus su Dievu prasideda naujas Gyvenimas. Tokia yra visų mūsų paskirtis, Jis kviečia mus.

Kodėl mūsų egzistencijos neturėtų apspręsti tai, kas mūsų laukia? Kodėl *vienintelio* mūsų turimo gyvenimo neturėtume paversti kelione, šventąja kelione, nes Šventas yra Tas, kuris laukia mūsų?

Taip, visi esame pašaukti būti šventais pagal Dievo širdį, to Dievo, kuris begalo myli kiekvieną asmeniškai. Jis sumanė bei numatė mums tinkamą kelią, kuriuo eidami pasieksime konkretų finišą.

“Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją tavyje, kurio širdis yra vieškelyje į Ziono kalną”.

Aišku, esame savo laikmečio vaikai, kurie myli aktyvumą, kartais nežabotą, pasiekimus; vienas profesijas vertina, o kitas laiko mažiau garbingomis, nutyli tam tikrus gyvenimo momentus iš baimės, tikėdamiesi juos ištrinti...

Galbūt ir mes, panašių polinkių paveikti ar apakinti, nereikalingai švaistome energiją. Gali būti, kad mums poilsio dienos atrodo nebenaudingos, maldos akimirkos nereikalingos, o ligas ir įvairius sunkumus, kuriuos Dievas leidžia savo meilės tikslui pasiekti, laikome savo gyvenimo kliūtimis.

Kaip mums rimtai išsiruošti, ar vėl iš naujo išsiruošti, į šventąją kelionę? Nesunku tai suprasti: vykdyti ne savo, bet Dievo valią; sekti ja dabartinę gyvenimo akimirka, žinant – o tai yra didelė dovana – kad kiekvienas tokiu būdu atliktas veiksmas turi ypatingą jį lydinčią malonę, “padedančiąją malonę”, kuri apšviečia protą ir link gėrio nukreipia mūsų jautrumą bei valią.

Žmonės, neturintys apibrėžtų religinių įsitikinimų, gali savo gyvenimą paversti šedevru, jei teisia širdimi ryžtasi nuoširdžiai moralinio įsipareigojimo kelionei.

“Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją tavyje, kurio širdis yra vieškelyje į Ziono kalną”.

Jei gyvenimas yra “šventoji kelionė” sekant Dievo valios gairėmis, turėtume kasdien eiti į priekį. Mus skatinanti meilė kviečia augti ir tobulėti. Negalime pasitenkinti tuo, kaip gyvenome vakar. “Šiandien geriau nei vakar”, galime kartas nuo karto pakartoti sau...

O kai sustojame? Kai atsitraukiame, papildami į klaidas ar tiesiog pasiduodami tingėjimui? Gal turime atsakyti užmojo, nusivylę dėl savo klaidų? Ne, tomis akimirkomis prisiminkime slaptažodį: “pradėti iš naujo”.

Pradėti iš naujo, atiduodant Dievo gailestingumui savo praeitį su klaidomis, nuodėmėmis.

Pradėti iš naujo, tikint Dievo malone labiau negu savo sugebėjimais. Ar nesako gyvenimo žodis, kad *Jame randame jėgų*? Kiekviena diena tebūna lyg pirmoji kelionės diena.

Svarbiausia eikime kartu, susivieniję meilėje, padėdami vieni kitiems. Šventasis bus mūsų tarpe, Jis bus mūsų “Kelias”. Jis mums padės aiškiau suprasti Dievo valią ir suteiks troškimą bei jėgų ją įgyvendinti. Susivienijus bus daug lengviau ir pelnysime žadėtąjį palaiminimą tiems, kurie išsiruošia į “šventąją kelionę”.

“Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją tavyje, kurio širdis yra vieškelyje į Ziono kalną”.

Prisimenu vieną brangų žmogų.

Enzo Fondi buvo dvidešimt dvejų, kai 1951 m. Romoje nusprendė pilnai įsipareigoti Dievui dar tik besikuriančiame Fokoliarų judėjime. Baigęs mediciną ir chirurgiją, dirbo gydytoju vienoje Leipcigo ligoninėje, ir net anapus “geležinės uždangos” liudijo evangelinę meilę. Tapo kunigu. Persikėlė į Jungtines Amerikos Valstijas, norėdamas nešti tą pačią žinią.

Paskutiniaisiais metais daug prisidėjo prie Judėjimo tarpreliginio dialogo; skleidė jį skirtingose vietose ir įvairiais būdais, tačiau tikslas visada buvo vienas: sekti Dievą vykdant Jo valią. Savo “šventąją kelionę” užbaigė paskutinį 2001-ųjų vakarą; buvo rastas prie kompiuterio darbo vietoje, galvą padėjęs ant stalo, ramus, be skausmo šešėlio veide. Atrodė ne tiek miręs, kiek švelniai perėjęs iš vieno “kambario” į kitą.

Penkiolika dienų prieš mirtį rašė: “Paskutinė valia, testamentas. Man paskutinė Dievo valia yra tai, ko Jis dabar nori iš manęs. Nėra jokios kitos. Palikti tobulai įvykdytą paskutinę Dievo valią, kokia ji bebūtų, yra mano paskutinė valia. Nežinau, kokia bus paskutinė Dievo valia, kurią atliksiu savo gyvenime. Žinau viena: kaip ir šią akimirka, gausiu malonę, kuri ją padės

Moterų fokoliaras

Vyrų fokoliaras

Žirgo g. 1-32 10221 Vilnius

Lyglaukio g. 9B 01215 Vilnius

Tel. 277 71 18 – El. paštas: czflituania@post.5ci.lt

Tel. 215 35 05 – El. paštas: info@focolare.lt

Leidinyms skirtas Fokoliarų judėjimo Lietuvoje reikmėms